

SATIRICKÉ ZLOMKY

ŘEČ
(jakou na uvítání
ČESKÉ VČELY
měl
Karel Hynek)

5

opsaná a s mnohými zkráceními (která se všecka proti vůli spisovatelově stala) vytištěná roku běžícího.

Motto 1. - - - - „Podle jestestwo człowieka,
kiedy głupstwem okrywa głębokie marzenia.“

Juliusz Slowacki 10

Motto 2. „Jsou věci na světě (na zemi), od kterých nic nesní naše filosofie.“

Hamlet od Shakespeara

(Poznamenání k mottu 2. Rukopis, v kterém jsem přeložení nadepsaných slov Hamletových četl, byl tak porušen, že mi nelzelo rozeznati, zdali tam „o kterých“ neb „od kterých“ psáno bylo; mně se zdálo „od kterých“ lepší způsob míti. Mohl by se někdo tázati proč – a pro toho odpovídám: „Poněvadž se to v tom smyslu lépe obrátiti a lépe říci se dá: „Jsou mnohé věci na světě, které nic *nesnědly* 20 od naší filosofie, nežli aby se řeklo: „Jsou mnohé věci na zemi, které nic *nesnily* o naší filosofii.“ Mohl by zase jiný mně vytýkati, že by bylo mělo státi: „Jsou mnohé věci na zemi, o kterých se nic nesnilo naší filosofii“; a pro toho zde stůj odpověď, že jsem se určitě řídil dle rukopisu přede 25 mnou ležícího.)

Dříve však, nežli počnu řeč tu vypisovati, jest slušno, abych oznámil, jak jsem k držení jejímu připraven a ozbro-

jen byl, jakož i něco o posluchačích mých podotkl. Co se mne dotýče, já stál v červený kabátek oděný, na hlavě blýskaje žlutou čepičkou s rolničkami a zvonky, ozdobenou dlouhým červeným perem, které, jako by plamínek z ní
5 šlohal, nade mnou plápolalo; na čele maje napsaných několik řádek z počátku předmluvy páně Kollárovy k poznamenáním ku Slávy dceře, však literou a písmem tak drobounkým, že opodál a hlouběji pode mnou stojící posluchačové jen černou škvrnou to býti soudili; tak tehdy
10 ozdobený stál jsem na širokém stole za klekátkem na povýšeným; a to všecko černě bylo přistřené.

Může býti, že se někdo nad oblekem mým bude zdržovati (nebude však se nad ním zdržovati tak, jako by již nad ním byl a nad něj se byl vznesl); ten zajistě, pravím
15 vám, ten nic o tom nevěda, v takovýto oblek chodí vstrčený, a sice tak hluboko, že mu jen uši vyhlídají. Na tom tehdy lešení čili povýšení já ponížený stoje, ohlížel jsem se po posluchačích mojich, a co jsem spatřil, věrně vám chci opsati, jak daleko stačí síla péra mého, které per
20 parenthesin buď řeknuto, (nemálo hrubé jest). Shromáždění bylo četné, dílem i čestné, ctěné i čtené, neb přístup byl, právě jak se to stává při veřejných řečech v Paříži, každému volný a každý měl ta samá práva, co má populus et plebs pařížská při sezeních tamějších. Celé shromáždění
25 dělilo se ve třídy, a sice ve tři. Napřed *seděli* tři honoratiore. První měl nos dírkama dolu a na tom nosu brejle, pod ním hubu, v té hubě zuby a mezi zuby trubičku hlíněné dýmky. (To má býti sloh národní.) Vedle prvního seděl druhý rovně takový, jen že neměl dýmku a brejle a že byl
30 o něco menší. Vedle druhého seděl třetí, a toho jsem ještě jakživ neviděl. Za tímto collegium (neb tres faciunt collegium) stálo hejno študentů neznámých; jen jediného znal jsem mezi nimi, a ten byl malý. Za těmito se rojilo smíšené množství dřevoštěpů, vozíčkářů, trakárníků, flašinetlářů,

rohličkářek, nosiček, drůbežnic, zelenářek atd. Mohl bych vám je opisovati, ale - - - - -

- - - -. Byli to z většího dílu čtěníářové a čtěníářky posledního ročního běhu časopisu Jindy a nyní, který teď co dítě zemřelé leží v ouzké truhlici, pokrytý všelikými květy a obrázky. (Tak se, bohužel, skoro každému teprv po smrti dostane, co se mu [třeba u veřejném oznámení] již za živobytí slibovalo.)

Však již k řeči. Švihna šnipku povětřím, začal jsem jak 10
nasleduje.